اعتماد

پنجشنبه ۶ آبان ۱۳۹۵
۲۵ محرم ۱۴۳۸، ۲۷ اکتبر ۲۰۱۶
سال چهاردهم، شماره ۳۶۵۸
۱۶ صفحه، ۱۰۰۰ تومان

ETEMAD
Thu, 27 Oct 2016
vol.14, No. 3658
16 Pages, 10000 Rials

تیتر روز

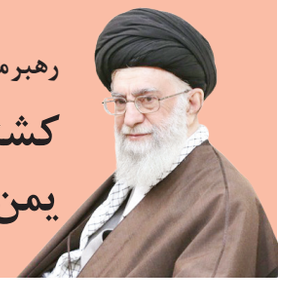

رهبر معظم انقلاب در دیدار رییس جمهور فنلاند:

کشتارهایی مانند کشتار مردم یمن بدترین نوع تروریسم است

۲

اقتصاد

بازبینی سه سال سیاستگذاری پولی بانک مرکزی

فنر تورم به زودی آزاد می‌شود

۴

چراغ سبز روحانی به اتحادیه اروپا در دیدار با رییس جمهور فنلاند

آماده گفت‌وگو هستیم

رییس جمهور فنلاند: از عضویت ایران در سازمان تجارت جهانی استقبال می کنیم

گروه سیاسی

رییس جمهوری، سفر همتای فنلاندی خود به تهران را به معنای اراده جدی دو کشور برای توسعه روابط تهران و هلسینکی دانست و گفت: بی تردید این سفر آغاز بسیار خوبی برای توسعه روابط دوجانبه و همکاری‌های منطقه‌ای و بین‌المللی ایران و فنلاند خواهد بود. به گزارش ایسنا، حسن روحانی دیروز در نشست مشترک خبری با سائولی نینیستوو رییس جمهوری فنلاند، با اشاره به اینکه با وجود دوستی دو کشور، به دلیل مسائل تحریم روابط اقتصادی تهران و هلسینکی در سال‌های گذشته در سطح مطلوب نبوده است، اظهار داشت: در ماه‌های اخیر شاهد حرکت رو به رشد در زمینه روابط اقتصادی بین دو کشور بودیم. رییس جمهوری افزود: بی تردید بعد از این سفر و اسناد و توافقاتی که بین ایران و فنلاند به امضا رسیده، شاهد توسعه هر چه بیشتر روابط دو کشور خواهیم بود. روحانی با بیان اینکه ظرفیت‌های بسیار زیادی در ایران و فنلاند برای توسعه روابط وجود دارد که باید از آنها بهره گرفت، خاطرنشان کرد: حوزه‌های مختلفی از جمله انرژی، حمل و نقل، صنعت، محیط زیست، معدن و جنگل می‌تواند زمینه‌های مناسبی برای توسعه روابط باشد. رییس جمهوری با بیان اینکه روابط بانکی و اعتبار صادراتی دو پایه اصلی برای توسعه روابط اقتصادی است، گفت: در این سفر تصمیم‌گیری کردیم تا در زمان کوتاه پیش رو بتوانیم شاهد روابط مطلوب بانکی بین دو کشور باشیم. روحانی اظهارداشت: در زمینه روابط علمی، دانشگاهی و فناوری‌های پیشرفته به ویژه در حوزه فناوری اطلاعات و ارتباطات (آی‌سی‌تی)، شرایط بسیار خوبی برای توسعه روابط علمی و...

صفحه ۰۲ را بخوانید

واکنش جواد لاریجانی به احتمال گشایش دفتر اتحادیه اروپا در تهران:

می‌خواهند لانه فساد غربی تاسیس کنند

۳

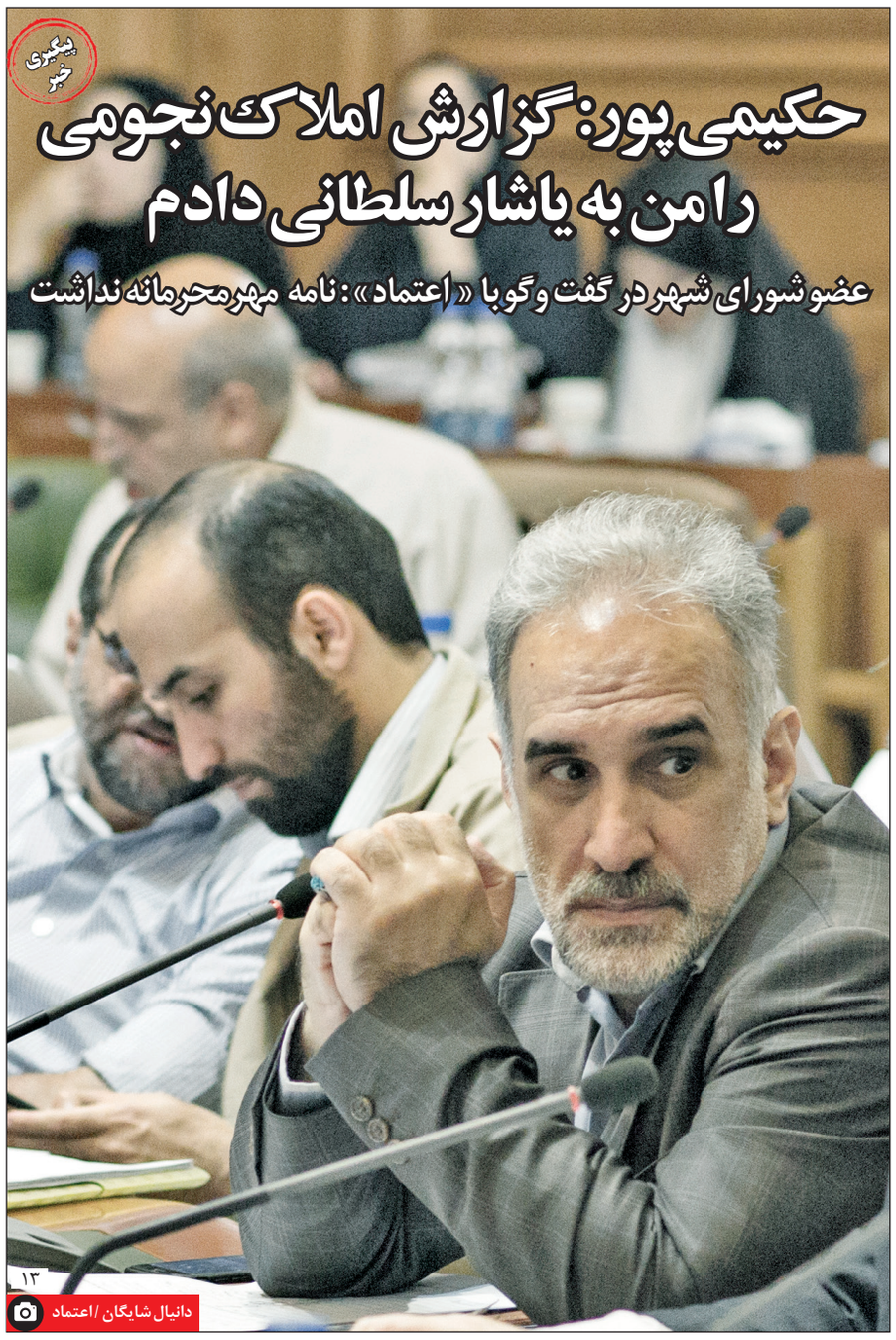

دانیال شایگان /اعتماد

پیگیری خبر

حکیمی پور: گزارش املاک نجومی را من به یاشار سلطانی دادم

عضو شورای شهر در گفت‌وگو با «اعتماد»: نامه مهرمحرمانه نداشت

۱۳

نگاه روز

فریدون مجلسی

دیپلمات پیشین ایران در اتحادیه اروپایی

نگاهی به قطعنامه پارلمان اروپا در رابطه با ایران

قطعنامه پارلمان اروپا درباره روابط با ایران دارای دو جنبه بود، یکی ابراز علاقه به توسعه روابط بازرگانی در اجرای برجام که مستلزم برداشتن محدودیت‌های ناشی از دوران تحریم است و دیگر تقاضای برقراری دیالوگی درباره وضعیت حقوق بشر در ایران. بخش نخست در محافل گوناگون ایران به عنوان نشانه‌ای از تمایل به بازسازی روابط اقتصادی با ایران تلقی شده است که اجرایی شدن آن لابد مستلزم پایان دادن محدودیت‌های روابط برخی بانک‌ها و بیمه‌های اروپایی با ایران است. این قطعنامه همزمان بود با برقراری مجدد پروازهای ک ال ام (هلند) که به دنبال شرکت‌های ایرفرانس و هواپیمایی بریتانیا حکایت از مصمم بودن اروپا در این زمینه دارد. نباید فراموش کرد که در سالیان پیش از برقراری تحریم‌های غربی، اروپا طرف نخست بازرگانی خارجی ایران بود. دورانی طولانی تحریم‌ها مصادف بود با شکوفایی صنایع آسیایی از چین گرفته تا کره‌جنوبی و ترکیه و مالزی و تایوان و هند. این کشورها در این مدت توانستند جای خالی اروپا را پر کنند، یعنی اقدام رقابت‌آمیزی که چندان هم قابل بازگشت به وضعیت پیش از تحریم نیست. این وضع در حالی است که اروپا برخلاف گذشته موقعیت خود را در عرصه تولیدات صنعتی در جهان منحصر به فرد و بی‌رقیب نمی‌بیند. وضعیت جدید اروپا را نیز ناچار می‌سازد که برای افزایش اشتغال و تولیدات صنعتی خود درصدد رقابت برآید. بازار ایران بزرگ و برای اروپا مهم است. با وجود رقبای آسیایی، صنایع اروپا نیز در برخی تولیدات پیشرفته و ابزار دقیق برای ایران مهم است از این رو قطعنامه پارلمان اروپا می‌تواند مشوق کشورهای اروپایی در توسعه هرچه بیشتر روابط با ایران باشد.

جنبه دیگر قطعنامه مربوط به برقراری گفت‌وگوی اروپا و ایران در زمینه‌های حقوق بشر بود. در این باره بازتاب‌های اولیه از جانب برخی محافل ایرانی همراه با خونسردی و تساهل بود، گویی نکته مبهمی وجود نداشته باشد که نتوان درباره آن مذاکره کرد. اما واکنش آقای محمدجواد لاریجانی مسوول حقوق بشر اسلامی در قوه قضاییه در این زمینه بسیار تند و قاطع بود و هرگونه مذاکره‌ای را در این باره میان ایران و اروپا امکان‌پذیر ندانست و آن را با تندترین لحن رد کرد.

درواقع یک ایراد اصلی ایران در این باره می‌تواند دوگانگی برخورد اروپا با مسائل حقوق بشری خصوصا در رابطه با عربستان سعودی باشد. کشوری که در آن زنان زندگی اسارت باری دارند و محکوم به اقامت در خانه‌اند، حق رانندگی سهل است، حق حضور در مجامع عمومی مانند ورزشگاه‌ها را هم ندارند، کنسرت و سینما که کلا تعطیل است، حتی تلویزیون که تا چند سال پیش ممنوع بود، اکنون فقط روزانه چند ساعتی برنامه‌های کنترل شده و مذهبی دارد. گرچه اکنون نسل زنان جوان عربستان به دانشگاه‌ها راه یافته‌اند، اما دروس اصلی آنها را نیز سنت‌های وهابی تشکیل می‌دهد که کمکی به توسعه اجتماعی آن کشور نمی‌کند. زنان بعد از تحصیل نیز ناچار به اقامت در خانه‌اند. چند همسری رواج دارد و حقوق بانوان در زمینه‌های مختلف نقض می‌شود اما کشورهای اروپایی که از روابط سودمندی با دلارهای نفتی آن کشور برخوردارند و با اینکه عربستان نزدیک دو سال است یمن را با بمباران‌های روزانه می‌کوبد، هرگز ایراد حقوق بشری به عربستان نمی‌گیرند! اینها مسائلی است که در پشت میز مذاکره می‌توانست مطرح شود. اما، لحن تند برخی مقامات نه فقط هرگونه مذاکره‌ای را در این زمینه منتفی می‌سازد، بلکه ممکن است به سرعت در عادی‌سازی روابط بازرگانی و اقتصادی طرفین نیز اثر منفی بگذارد. البته در میان محافل رادیکال ایران کم نیستند کسانی که اصولا در برابر هرگونه توسعه روابط اقتصادی ایران با اروپا مخالفند و آن را با سیاست‌های جاری ایران سازگار نمی‌دانند.

تیترهای امروز

رییس پلیس بین‌الملل ناجا:

«خاوری» شناسایی شد

۳

در صفحات کوچه و کافه پنجشنبه «اعتماد» قصه آدم‌ها را بخوانید

مه‌لقا ملاح، مادر ۹۹ ساله محیط زیست ایران در گفت‌وگو با «اعتماد» از زندگی‌اش می‌گوید

زنی با انگشتان سبز

درباره یک عکس

خیابان‌ها برای او یکطرفه‌اند

کافه پنجشنبه با آثاری از: علی خدایی علی شمس، لیلی فرهادپور، نوید محمودی علی شروقی، عباس جمالی و...

۷ و ۸ و ۹

«برف نو» در اردبیل

پیش‌بینی کاهش دمای هوا در تهران و بسیاری از مناطق کشور می‌شود

۱۳

واکاوی یک تلاش ۴۰ ساله برای هواپیما ساز شدن در صف آرایی منتقدان خریدهای خارجی

خرید هواپیما؛ یکی به نعل و یکی به میخ

۵

«قشربندی اجتماعی از نگاه پارادایم تفسیرگرایی» در گفتار حسین ابوالحسن تنهایی

دیالکتیک و واقعیت اجتماعی

۱۰

مشروعیت شورای حقوق بشر زیر تیغ حضور ریاض

جرمی کوربین: خانم می آیا شما هنوز از عضویت دیکتاتوری سعودی حمایت می کنید؟

۱۱

نگاه فرهنگی

علی‌اصغر شعردوست

فعال فرهنگی

علاقه هرگز، فقط عشق

برای فیلم سینمایی «اروند» و به یاد ۱۷۵ شهید غواص و شهدای عملیات کربلا که شب‌ها در کنار کرخه و در قبرهای دست‌ساز آنقدر نیاز می‌کردند که کرخه از اشک فرشته‌ها بالا می‌آمد...

نخستین جمعه ماه محرم، فیلم جدید اروند به‌مناسبت سالگرد عملیات کربلای چهار و نخستین سالگرد بازگشت ۱۷۵ شهید غواص در ایوان شمس برای خانواده شهدا و جانبازان به نمایش درآمد. به‌همراه فرزندان و عروس و داماد به تماشای فیلم نشستیم. با اینکه در عرصه فرهنگ و هنر سوابق و نوشته‌هایی دارم اما در عرصه اختصاصی سینما و فیلم- به جز موارد معدود- ننوشته‌ام، اگر اینجا هم مواردی به قلم می آورم، مظلومیت شهدای غواص و طرز خاص شهادت‌شان از سویی، و مظلومیت فیلم از سوی دیگر بوده و هست. با اینکه زمان مناسبی برای اکران فیلم در نظر گرفته شده بود، و همزمانی سالگرد عملیات و نخستین سالگرد تشییع پیکرهای شهدای غواص از سویی، و همزمانی آن با ماه سیدالشهدا و محرم باید انگیزه‌های مضاعف برای دیدن فیلم به وجود بیاورد که نه نمایش اختصاصی آن و نه نمایش‌های بعدی براساس آنچه جناب بهروز افخمی در برنامه تلویزیونی هفت عنوان کردند، رضایتبخش نبود. پوریا آذربایجانی، کارگردان فیلم «اروند» در آغاز نمایش اختصاصی در تالار شمس طی جملاتی کوتاه، این نمایش را ارزشمندترین نمایش فیلم اروند توصیف کرد، چرا که مدعوین خانواده های شهدا و جانبازان بودند، مطلبی که برخی بازیگران حاضر نیز در عباراتی زیبا، تماشاگران را صاحبان اصلی فیلم و میزبان نمایش ویژه خطاب کرده و سازندگان و بازیگران و عوامل فیلم را میهمان. «اروند» داستان یکی از جانبازان اعصاب و روان دفاع مقدس به‌نام یونس را روایت می کند که بیست و هفت سال پس از پایان جنگ هنوز هم با خاطره هم رزمانش روزگار می گذراند و ناگهان در همراهی با یک گروه تفحص اتفاقات تازه‌ای در جریان سیال ذهنش وارد می‌شود. آنها ستیزه‌جو نبودند. آنها مدافعان فضیلت‌های بزرگ بودند. در آن غروب خاکستری کنار کرخه و درون قبرهای موقت، داوطلبان خسته از آسودگی‌ها مورچه‌وار خود را زنده به گور عشق می کردند.

آنها سایه‌هایی بودند در سجده؛ سایه نه، شعله‌هایی در نیایش. کمی جلوتر از پل کرخه، اردوگاه بود. اردوگاه نه، میکده‌ای پر از مجنون، که وقتی در غروب‌های خاکستری، آسمان بوی لیلا می‌داد، آنها اغوا می‌شدند؛ هوا بر شان می‌داشت و می‌رفتند کنار کرخه برای گریه‌های پنهانی.

این اندوه دم غروب، حرارت‌های خفته را برافروخته می‌کرد. بعد شب می‌رسید. ماه نقره‌هایش را به آب می‌بخشید. هزار پولک زرین، هزار مجنون، هزار شعله در سجده و هزار نوای حزین فراق از سازهای جاری کرخه و شب‌هایی که سرشار شهود بود.

حتما هر که بیشتر در خود کشف می‌کرده بیشتر می‌سوخت و شعله‌های بلند آنها بودند. چه شبی. چه هوایی. هوس تندگذشتن از پل و رسیدن به هوای طربناک حرم. آن سمتی که پر از روشنی مهتاب است. در این شوق شورانگیز دیدن و رسیدن، دیگر نگو عقل. بگو همه دل. دیگر علاقه هرگز، فقط عشق.

در آن شب سرشار از ناز و نیاز، هزار عاشق فارغ، هزار پیاله از دست هزار فرشته نوشیدند تا لیلای آسمان‌ها در یک شب پرنور همه را ربود و برد.

صبح که آمد و زمین روشن شد، دو گوشه‌ای از کرانه متبرک این رود غریب، هزار جسم فارغ شده از آسودگی‌های حقیر، در آب می‌رقصیدند. کرخه کور با هزار پولک زرین، شده بود کرخه نور.

تسبیح پاره شد. دانه‌های ایام ریختند. بساط سفره عیش برچیده شد. خاطره‌ها در ذهن تاریخ نشستند برای ایامی دیگر با تجربه‌های دیگر.

حالا ماییم و فرصت‌هایی که از آنها یاد کنیم در فرصت‌هایی از این قبیل. ساخته شدن و نمایش اروند. کوتاه و زود گذر اما به وسعت امانتداری شرافتمندانه انسان. فرصت‌هایی برای یادمان اهدای خون‌های بی‌دریغ و بی‌تکلف. یادآور شکوه فواره‌های سرخ. سرخ‌تر از گل رز. فرصت‌هایی برای فرار از محنت‌های دم کرده. دمی دلدادگی در حیات خلوت خاطرات خرسندی. غواصانی که دفن شدند، دست بسته و عروج کردند، خاطرات که نه. خاطراتی شبیه خون شهید. همان خون‌هایی که در بین امواج خروشان اروند به ابدیت پیوستند یا در ماسه‌های داغ فرو رفتند، اما خشک و فراموش هیچگاه. ایام گریخته‌ای که بازگویی هر روزه آن همیشه لازم است. برای حسابگران سنگریزه‌های جوی‌های متعفن نه. برای ظاهرنماهای فضیلت فروش نه. برای پس‌خوراک قلم‌های بیکار و قلم‌هایی که نهانخانه خود را پر از آرزوهای تیله‌ای و شکننده کرده‌اند نه. فقط برای آنهایی که همیشه منتظر مقدس‌ترین فرصت‌های پر خطر هستند. آدم‌هایی که ذخیره روزهای خطرخیز خدا هستند. آنهایی که می‌دانند اهمیت اسم کوچه‌ها، فقط برای نوشتن روی پاکت نامه نیست. این اسم‌ها، انگشت اشاره تاریخی برای اکنونی‌ها و بعدی‌ها است. وگرنه تابلوهای غبار گرفته چه اهمیتی دارند، وقتی فقط برای نوشتن روی نامه باشند. شستن آنها فقط پاکیزگی صورت شهر است یا آب که فقط برای شستن بشقاب نیست. مرده‌ها را هم با آب می‌شویند. مهم این است که آنها فهمیدند چگونه خود را بشویند و به ملکوت‌های آبی آسمان بدون ابر دست یابند. نام آنها بر پیشانی کوچه‌های شسته و نشسته هرگز کهنه و از یاد رفتنی نیست. اما چه کسی یاد آنها و درخواست داوطلبانه آنها را برای روبوسی با فرشته محبوب مرگ فراموش خواهد کرد؟ چه کسی توان شستن ردپای آنان را در راه‌های علامت‌گذاری شده دارد؟

حالا هر روز آنها بر سر کوچه‌ها می‌نشینند و ما را می‌پایند. به قول سهراب سپهری «چشم‌ها را باید شست» اگر چشم‌ها را درحوض کرامت بشویی، آنها را می‌بینی بر سر کوچه‌ها و خیابان‌ها که با چشمانی پر از تمنا و نگرانی ما را می‌پایند. می‌دانی نگران چرا؟ نگران هدر رفتن ما. هدر رفتن ارزش‌هایی که خون بهایش جان هزاران هزار مشتاق ناشکیبا بود.

استقلال، حریت و پایداری انقلاب اسلامی از سرخی خون آنان است. یادشان همیشه با ما و راه‌شان روشن.

نگاه اقتصادی

علی دینی ترکمانی

اقتصاددان توسعه

توسعه در گروی بینش شمولگر است

ارتقای سطح رفاه زندگی آحاد افراد جامعه و رهایی از قلمروی جبرهای محیطی حاکم بر زندگی و حضور موثر و سازنده در عرصه اقتصاد جهانی بدون برخورداری از بینشی صحیح نسبت به رابطه سنت و تجدد یا سنت و مدرنیته میسر نمی‌شود. مدرنیته که محصول تمدن غرب است و به معنای تلاش برای حل و فصل مشکلات پیش‌روی بشری و از طریق اتکای به خرد خود بنیاد معنا پیدا می کند، به بهترین شکل در دنیای صنعتی پیشرفته سرمایه‌داری رشد و نمو کرده است. شکل‌گیری فرآیند نوسازی تمدنی در بخشی از جهان و اشاعه آن در طول زمان بلندمدت گذشته به بخشی دیگر، محصول رشد و نمو این نگاه بوده است. نگاهی نو به جهان و انسان و توانمندی‌های خرد آدمی.

از زمان تولد این نگاه، سنت‌گرایان در دنیای غرب با آن در ستیز افتادند چرا که رشد آن را به معنای بر باد دادن ریشه‌های هویتی - فرهنگی خود ارزیابی کردند. در این سوی جهان نیز، با افزایش دامنه قلمروی نفوذ جهانی قدرت‌ها و امپراتوری‌های بزرگ و تاثیرپذیری کشورها از تمدن نوین غرب، نگرانی‌ها از کم‌رنگ شدن فرهنگ بومی فزاینده شد. به این صورت، تقابلی میان سنت‌گرایان و متجددان به وجود آورد. این داستان هنوز نیز در جامعه‌ای چون جامعه ما ادامه دارد. البته جریانی دیگر نیز در برابر مدرنیته قد علم کرده است که متاخر است. اندیشمندان پست‌مدرن معتقدند فرآیند توسعه در عمل، موجب از چاله در آمدن و در چاه افتادن آدمی شده است؛ تخریب زیست‌محیطی را نتیجه شکل‌گیری مدرنیته می‌دانند، کبر و غرور نهفته در خرد خودبنیاد چنان بوده است که زمینه را برای استثمار شدید طبیعت به دست آدمی فراهم کرده است. بنابراین، از این منظر اینان خواستار ساختارشکنی از خرد جهانشمول خودبنیادی هستند که غرب خاستگاه آن محسوب می‌شود. از این منظر، با اعتقاد به وجود خردهای مختلف به نوعی خواستار بازگشت به سنت هستند.

در این میان، واقعیت این است که مدرنیته در کنار آثار منفی دستاوردهای قابل توجهی چون ارتقای بهداشت و درمان، آموزش و موقعیت زنان را در پی داشته است. بنابراین، راهکار صحیح نه در نفی کامل عقل خودبنیاد که مقید کردن آن با آنچه «گفت‌وگوی تفاهمی» نامیده می‌شود، است. لازمه این، گذار از انحصارگرایی معرفتی و نسبی‌گرایی معرفتی بیش از اندازه است.

از همین رو، سه نوع رویکرد فکری را می‌توانیم در ارتباط با فرهنگ از هم تفکیک کنیم؛ اولی، انحصارگرایی معرفتی است که سر از دوگانه‌سازی ما و دیگران در می‌آورد. وقتی معتقد باشیم حقیقت مطلق در چنگ ما است، جایگاهی برای دیگران قایل نخواهیم شد. دیگران، بیگانه‌ها و غیرهایی خواهند بود که باید از آنها تا جای ممکن دوری کرد یا حتی سر کوب شان کرد. بنیادگرایی دینی چه از نوع اسلامی و چه از نوع مسیحی یا یهودی آن زاییده این نوع از رویکرد معرفت شناختی است. دومی، نسبی‌گرایی بیش از اندازه است که در آن همه به یک اندازه محق هستند. در این رویکرد که اندیشمندان پست مدرن بیشتر مدافع آن هستند، چیزی به نام ارزش‌های جهانی قابل توجه چون حقوق بشر جهانی معنا پیدا نمی‌کند. هر جامعه‌ای بر مبنای ریشه‌های فرهنگی خود می‌تواند نظام حقوقی خاص خود را تعریف و اجرا کند. این رویکرد نیز در تحلیل نهایی آب به آسیاب نظام فکری می‌ریزد که معتقد است غرب برای خود و ما برای خود.

ادامه در صفحه ۱۳

کالای شما را ما معرفی می‌کنیم
سازمان آگهی‌های روزنامه اعتماد
تلفن: ۶۶۱۲۴۰۲۵

با ما در کانال تلگرامی گروه رسانه ای اعتماد باخبر باشید
@EtemadMedia